

pokriva svete kosti branitelja naših ...! Bijedno dijete moje, jadna li je sudbina naša ...

— Sudbinu svoju svaki narod sam sebi kroji — upadne joj u riječ fra Andeo, koji se je tih dana zadržavao u Bakru kod kneza Stjepana Frankopana. On je među prvima doznao za nesreću što je snašla Celićevu Jelku i njezino dijete, pa se je požurio da im blagom riječi ublaži gorku bol.

— Vi ste, tužna ženo, iskapili do dna gorku čašu života ... Sve ste izgubili, osim zlatnoga djeteta svoga ... Bog zna, kakav i njega u budućnosti život čeka ... Ali, treba sve kušnje muževno podnašati, jer drugačije ne može da bude ... Istočni je grijeh upropastio cijeli ljudski rod, a naš su istočni grijeh oci naši sagriješili prije pet stotina godina, kad su hrvatski mačevi osvajali hrvatsku zemlju za tuđinca ... Taj su teški grijeh oci naši, u stoljetnim razmacima, bezumno ponavljali, a posljedice te okorjelosti njihove u neslogi, eto mi, potomci njihovi, već toliko stoljeća podnašamo ... Neka nam se dragi Bog smiluje, neka koljenovićima hrvatskim nadahne čežnju za slogom, pa će prestati i preteške kušnje naše ...

Konac